

28. Dec. 1970

FAKTA

Dato:

28. Dec. 1970

Sidetæl:

Notes 70-71 bd 7 s. 10-16

Paris

28-12-70.

Jeg stiller mig ofte
spørgsmålet: hvor tungt
kan man gøre i sin personlige
frihed, d.v.s. hvor lidt kan
man tillade sig at beskæftige
sig med kommunikationsspørg-
smålet.

Trykkløse former læser spiller
kommunikation over hovedet
noget rolle (for mig)?

Er det åmorsk, åsocialt,
men næske og livsfjendsk ikke
at i en tidsalder sig for om det
arbejde man gør kommunika-
tion.

Set fra et rent socialt syns-
punkt er det vel forkert,
men set fra et dybt personligt,
og det mere dog være det som
i sidste ende kelder, men ne-
skeligt, synes punktet er det

spørgsmålet om man i
virkelig helem ikke er usand
så a vel mod sig selv, som
mod kunsten (og andre menne-
sker) uden at føle et dybt
og sandt behov for kommunika-

-munktionen beskæftiger sig med
den. Hvis kunsten skal være fri,
må den også være fri for
at skulle komme under
kommunikation er et socialt
som færdig med sig selv problem
i det kunstnerisk.
Man kan ikke i dette perspektiv
-moul som menlige kunstens
må være de situation med billi-
-ge perioder. Kendsgerningen
er idag at kunsten ikke er
noget håndværk og ikke har
(i som menlig mening med f. eks.
måsse medierne) nogen social
funktion, den kan alene have
en ren, men næst intet, alene i
kraft af at den (kunstner!)
eksisterer, ~~ikke~~ funktion og ikke
i kraft af nogen evne til
at kommunikere.
Når kommunikationsperspek-
-tivet i det hele taget op-
-står som et problem idag,
er vel efter hvordan er blevet
~~et~~ en lids kunstens hoved-
-problem, skyldes det at
man overser, eller simpel-
-hen ikke vil se kendsgerningen
i sig selv. Den kendsgerning er:

at vi i dag lever i en materia-
-listerisk domineret verden, en
crendtids verden. Det er jo
logisk at i en verden hvor
man skaber menesheds
rent værdifulde dimensioner
længere og længere ud i den
fjerre horisont af liv, vil
der blive mindre og mindre
plads og mulighed i presse eller
behold for kunst.

Man er sig vel nok den re-
kendsgerning bevidst, men en
vis munde, men ikke helt
klar. Man kan se af den
munde man forsøger at løse
problemerne på. Man ser tyde-
-ligt at kunsten fører mindre
-mindre betydning, en social
drammen kun - at den bliver
mere og mere isoleret, og dæd-
-fra og skifter man at det
man var kunsten der er
noget galt med, at det er
kunsten som ikke kan opfylde
de krav et moderne samfund
og en ny tid stiller til den.
Man bør, mig bevidt, ikke
en eneste gang prøvel at
vende ~~et~~ problemet om, men
hovedet som at sige, for at

se om det ikke kunne fortolke
Så somledes af det var
Så som fundet - hiden - der var
nogen i vejen med af ikke
Kunsten. Kunsten repræsenterer
en menneskelig dimension, det
spirituelle, som det moderne
teknologiske kapitalistiske sam-
fund simpelthen har under-
trykt.

Man kan ikke bevise at denne
undertrykkelse foregår helt be-
vidst, men det er jo ind-
lysende at kunsten netop
præcis den som i nogen andre
områder af den menneske-
lige kultur hverken har
frihed for alt - også som
fundet ~~her~~ er en be-
sværlig ting der er ved at
tjene sig til omis henholdsvis gøre.
Vi kan der jo alle de ting som
det kapitalistiske (og de dikta-
toriske) samfund bringer for at
præsentere kunsten dens kraft,
men hvad er det den skal
nyttig gøre, være kommer-
ciel og fortjente for, at den
skal have en kommerciel
materiel værdi - hvor sagt at

den skal vere alt andet end
kunst.
Det tragiske er at nutidens
kunstnere selv lader sig ind-
fanse af den re led og agtskab.
En tanke i form af kom-
mercialisering og berøgtig opre-
sig eller hvis de betalt kun
indse den re korruption ved
at betale det uimålelige af
kunsten at den skal kunne
indrykke den re korruption og
dets store funktions masse værdi.
De producerer de over at kunst
ikke måger den re opgave
og vender sig mod den i per-
sonlig betale - på hude. De vil
bringe kunsten som middel
til et mål - som et funk-
tionelt værktøj og kun, eller
til ikke indse at det er
skidt i mod kunstens væsen og
mål sig hude - at kunsten kun
kun skyde over den re kunst
- d. v. s. helt fri.
Kunsten er ikke et kommu-
nicationsmiddel, men hver
mest muligt det end kun lade
i vor tid en dybt personlig
intim betale (som den altid

vor det, da den vor Knæfald til
religionens oendelige (allerskæde)
fra det ene menneske til det
andet - i den for, eller i hvert fald
i af hængig af den aktuelle
Sociale som man hang.
Kunsten er idag simpelthen
det eneste middel for den oende-
lige dimension: mennesket
og derfor bør der stadig være
og nogen, om end måske som før, som
beskæftiger sig med den.
Kunsten skal ikke være et
offer for lidens krav - den
skal skabe sin egen lid,
den skal hellere ikke være et
offer for den det moderne
sammfundets udvirknings krav -
for der er ingen udvirkning
i kunsten.
Måske betyder mere at den lid
ikke er som forældelig fjern
hver de kunstnere som aller-
-lillest og ubrivrigt honorerer
ikke alene det moderne sam-
-fundts, men også lidens ubi-
-trulle krav mere end for
dybt reaktionær - de er
blevet mere som me lid ofre
og red skaber for kræfter der

Hyre men nestel ned i en huler-
s trofe fordi som fundet af
lidens krav blev i dag blev
vare af ren materialistisk
art og derfor er de laggede
for det som gør men nestel
lid men nestel - omd.

Paris 29-12-70
Novalis wrote: "Poetic
life is the only absolute, the
only reality". That is what it
is. I may be able to escape
the futurity of historical time,
the tragedies of daily life,
the cruelty and destructiveness
of the world into poetic life,
the eternal.

Annie's Nim
"The Diary"
Vol 34-39!

"After all, I am an artist,
and as an artist I've done
wrong. I acted humanly"

— ibid —
